

Phần 7

Chương 19

Gặp Nhau Giữa Rừng Trúc

Đi chơi ở công viên rừng rậm cả ngày xong, Tiền Hựu và Khuê Mật cảm thấy thỏa mãn và mệt mỏi, hai người ở lại khách sạn trong công viên, tính sáng sớm ngày mai sẽ về nhà, dù sao ngày mai còn phải đi làm, họ cũng không thể chơi tới mức quá mệt mỏi được.

Sau khi ăn xong bữa tối, Tiền Hựu tuy buồn ngủ nhưng vẫn nằm lý trên giường nhìn điện thoại di động đến gần người, Khuê Mật ở bên cạnh bắt đầu nói: “Anh ta vẫn chưa liên lạc với cậu à?”

Tiền Hựu thở dài một hơi: “... Đúng vậy, buổi trưa ở đây thì bên chỗ anh ấy là đêm khuya, bây giờ cũng đã sáng rồi, tại sao anh ấy vẫn không liên lạc với mình. Thật sự bận như vậy sao? Minh... Minh nghĩ có khi nào anh ấy thổ lộ với mình xong rồi bây giờ lại thấy hối hận không.”

“Làm sao có thể như vậy được, cậu đừng đoán mò nữa.” Khuê Mật vội vàng an ủi cô.

Tiền Hựu lắc đầu một cái: “Không phải mình suy nghĩ lung tung, đêm thứ năm hôm đó, hôm đó mình muốn share tiền với anh ấy, anh ấy không đồng ý, mình còn nói anh ấy có việc gì giấu giếm mình, đột nhiên anh ấy mới tỏ tình với mình, mình cảm thấy... Có lẽ trong lúc vô tình mình đã ép anh ấy. Dù sao mới quen biết một tháng thôi, anh ấy sao có thể yêu thích mình nhiều như vậy.”

“Có chuyện giấu giếm cậu sao...” Khuê Mật lặp lại mấy chữ này, chợt nghĩ tới điều gì đó, trợn to hai mắt lên: “Không ổn! Mình bỏ quên một khả năng, có khi nào anh ta đã có bạn gái rồi! Chủ nhật không ở cùng với cậu, là bởi vì đã ở bên cạnh người bạn gái khác, anh ta một chân đạp hai thuyền? Những bộ phim truyền hình không phải hay diễn như vậy sao!”

Vẻ mặt của Tiền Hựu hết trắng lại chuyển sang xanh, bởi vì cô cảm thấy lời nói của Khuê Mật rất có lý. Như vậy chẳng phải cô sẽ trở thành người thứ ba sao?

Cô nhìn chăm chăm lên màn hình điện thoại, nhìn tin nhắn cuối cùng mình nhắn cho Đông Lang, tưởng tượng ra giờ này anh đang ở nước ngoài, cùng ăn cơm với một người phụ nữ khác, cùng đi xem phim, nhất thời lỗ mũi cảm thấy chua xót, không nhìn được mà nằm vùi mặt lên gối.

Khue Mật nhìn thấy cô khổ sở như vậy, nhất thời liền cảm thấy hối hận: “Mình cũng chỉ là đoán mò như vậy thôi, không nhất định sẽ xảy ra thật! Ôi chao trước tiên cậu đừng suy nghĩ bậy bạ nữa, không được, trực tiếp gọi điện

thoại cho anh ta hỏi bây giờ anh ta đang làm gì, cứ ngồi đoán mò như vậy cũng không nên đâu!”

Tiền Hựu ngẩng đầu lên, hít mũi một cái, mang giày xong rồi đi xuống giường.

“Cậu muốn làm gì sao?” Khuê Mật không hiểu.

Tiền Hựu dụi mắt: “Tên Hạ Khiêm Nghiêu kia muốn mình mua gà tre cho anh ta, bây giờ mình đi mua. Sáng sớm mai không cần phải đi mua nữa.”

Khue Mật nhìn đôi mắt đỏ ngầu của cô, có chút lo lắng: “Vậy mình đi cùng với cậu nha?”

Tiền Hựu lắc đầu: “Quán ăn kia ở cũng ở gần khách sạn, qua chiếc cầu một chút là tới à... cậu không cần lo lắng... mình không sao đâu.”

“... Được rồi.”

Tiền Hựu lấy tiền rồi ra khỏi khách sạn, trên đường vẫn cúi đầu suy nghĩ, nếu như Đông Lang thật sự có bạn gái, cô nhất định phải mắng anh ấy một trận sau đó chia tay với anh ấy! Nhưng khó khăn lắm mới gặp được một người mình thích, lại có kết quả như vậy, Tiền Hựu cảm thấy chua xót trong lòng.

... Không, bây giờ còn chưa biết mọi chuyện như thế nào, cô không nên bi quan như vậy, không nên vội vàng đưa ra kết luận.

Tiền Hựu mang theo tâm trạng ngổn ngang như vậy, vô cùng khó chịu.

Đi tới chiếc cầu tre bên suối, cô chợt nghe thấy có một tiếng kêu mềm mại vang lên ở bên cạnh: “Meo meo.”

Tiền Hựu lập tức dừng bước chân lại, cúi đầu nhìn, chỉ thấy ở bên cạnh chiếc cầu có một con mèo lông trắng như tuyết đang ngồi chồm hồm một bên, con mèo có đôi mắt màu xanh lục rất đẹp, nhất thời cô quên mất tâm trạng bi thương của mình: “Oa” lên một tiếng: “Thật đáng yêu! Đây không phải là mèo Chinchilla sao?”

Lần trước cô muốn đem hình của con mèo này ra làm hình nền máy tính còn bị Hạ Khiêm Nghiêu bại hoại đó ngăn cản.

“Meo meo!” Con mèo xinh đẹp thấy cô đến gần, cũng không tránh né, ngược lại nhích lại gần Tiền Hựu một chút, đôi mắt to dịu dàng như nước ngẩng lên nhìn cô.

Tiền Hựu thấy như vậy, ngồi chồm hồm xuống nhìn nó, phát hiện trên cổ nó có đeo một cái móc khóa hàng hiệu, chắc là du khách đã mang mèo tới sao? Cô hỏi: “Mày thật đáng yêu nha! Chủ nhân của mày ở đây sao?”

“Meo meo.” Con mèo Chinchilla lắc lắc đầu, giống như muốn nói, chủ nhân không có ở đây.

Tiền Hựu sững sờ: “Mày... Mày có thể hiểu được lời nói của tao sao?”

Mèo nhìn cô một chút, dịu dàng gật đầu một cái.

Tiền Hựu kinh hãi! Cô ngạc nhiên nhìn con mèo mỹ lệ này, nghĩ thầm chẳng lẽ đây là mèo đã thành tinh hay sao! Nhưng mà trí thông minh của mèo cũng rất cao, nếu huấn luyện cũng có thể hiểu được những lời nói đơn giản của chủ nhân cũng không có gì... Kỳ lạ chứ?

Cô vươn tay sờ sờ đầu của nó: “Tao muốn đi mua một ít đồ, rất khuya rồi, mày mau trở về tìm chủ nhân của mày đi, không nên chạy lung tung.”

“Meo meo.” Nhưng mà như thế nào con mèo cũng không chịu đi, mà cứ đi theo phía sau cô, Tiền Hựu suy nghĩ một chút, cười: “Được rồi, vậy theo tao đi mua đồ một lát, xong rồi sẽ đưa mày trở lại. Ừ, hi vọng chủ nhân của ngươi không cần giận tao.”

Một người một mèo đi qua cầu tre, đi vào quán cơm nhỏ ở đối diện, may mắn là gà tre vẫn chưa bán hết, Tiền Hựu mua ba con, một con cho Hạ Khiêm Nghiêu một con cho Khuê Mật, còn dư lại con kia cho Đông Lang. Cô cũng biết anh ăn rất nhiều cơm, một con gà này cũng không khiến anh no bụng, nhưng quán cơm nhỏ này cũng không bán nhiều gà như vậy, thôi thì cho anh ăn nếm thôi.

Hơn nữa, bây giờ cô còn không biết cuối cùng thì Đông Lang có phải đang giấu giếm mình hay không. Nếu như anh ấy dám gạt mình, thì mình sẽ đem con gà này tự mình ăn hết! Hừ! Tiền Hựu tức giận suy nghĩ, cùng con mèo đi ra khỏi quán cơm, qua cầu tre, bây giờ ánh trăng trên bầu trời sáng vàng vạc, cô không khỏi dừng lại, ngẩng đầu lên nhìn: “Trăng sáng và tròn quá... À đúng rồi, sắp đến mười lăm âm lịch rồi mà.”

Con mèo bên cạnh mèo lại lộ ra hàm răng với ánh trăng, u ám kêu lên một tiếng.

Tiền Hựu cúi đầu nhìn nó: “Ừ, mày không thích trăng tròn sao? Tròn tựa nhìn rất thích mà.”

Con mèo không trả lời cô, mà chỉ khấn trương xù lông lên, nhìn chăm chăm vào rừng trúc cách đó không xa. Tiền Hựu không hiểu, cũng nhìn theo ánh mắt của nó, loáng thoáng cô nhìn thấy một bóng dáng trong rừng trúc, rồi lại không nhìn thấy rõ, sắc trời rất tối, cô có chút sợ, cũng không kịp nhìn lâu, vội vàng ôm lấy con mèo đang ở dưới chạy về hướng khách sạn, nhưng mà vừa quay người lại, lại đụng phải một lồng ngực rắn chắc và cường tráng.

“A!” Tiền Hựu lui về phía sau hai bước, vô cùng kinh hoàng, kỳ quái, mới vừa rồi ở bên cạnh rõ ràng không có ai mà! Tại sao người này lại đột nhiên xuất hiện được? Hơn nữa người ở trước mắt này...

Cái này, cái này... cái này, đây không phải là người đàn ông đẹp trai áo trắng sáng nay cô nhìn thấy ở trong tàu điện ngầm sao?

Giờ phút này cô hoàn toàn không để ý tới chuyện thưởng thức ngoại hình tuấn tú đẹp trai của anh ta, muốn đi vòng qua anh ta, lại bị anh ta đưa một tay ra cản lại, lông tơ của Tiên Hựu dựng đứng hết lên, nghe thấy anh ta mở miệng nói: “Thế nào, mới vừa rồi tại sao không lấy điện thoại ra chụp hình tôi?”

Anh ta phát hiện rồi! Buổi sáng ở một khoảng cách xa như vậy mình và Khuê Mật dùng di động chụp lên anh ta, không ngờ vẫn bị anh ta phát hiện! Bóng đêm càng lúc càng đen lại, mặt trăng trên bầu trời càng lúc càng tròn, Tiên Hựu không nhận được bắt đầu nghi ngờ người ở trước mặt này không phải là quỷ chứ?

Tiên Hựu lắc đầu một cái, cố nén run rẩy nói: “Tôi không biết anh đang nói cái gì, tôi muốn đi về, mời tránh đường.”

“Nhưng tôi không tránh ra đó, Tiên Hựu.” Người đàn ông nói, dùng đầu lưỡi liếm khóe miệng: “Ừ, tên của cô nghe cũng có vẻ hay hay.”

Tiên Hựu sợ hết hồn, lại lui về phía sau một bước: “Làm sao anh biết tên của tôi?”

Người đàn ông áo trắng khịt mũi cười lạnh: “Có một người tôi vẫn luôn muốn khiêu chiến, nhưng không chịu nhận lời đánh một trận với tôi, không còn cách nào, vì để cho cậu ta không lẫn tránh tôi... tôi nghĩ tôi cần làm cái gì đó để hấp dẫn sự chú ý của cậu ta.”

Tiên Hựu nghe xong không hiểu gì hết, cố gắng để bản thân giữ tỉnh táo: “Căn bản tôi nghe không hiểu anh đang nói cái gì, mau tránh ra!”

Người đàn ông áo trắng hoàn toàn không xem lời nói của cô ra gì, liếc nhìn trăng tròn trên đỉnh đầu, chột nói: “Mới vừa rồi cô vẫn nhìn chăm chăm vào trăng tròn kia, thế nào, rất thích ánh trăng sao?”

Tiên Hựu quyết định cái gì cũng không trả lời.

Nhưng đôi phương lại hỏi tiếp: “Như vậy, cô thích sói sao? Có nghe nói là vào đêm trăng tròn người sói sẽ biến thân không?”

Tiên Hựu sững sờ, bởi vì đột nhiên cô cảm thấy câu nói của người trước mặt này hình như có chút quen tai, là cô đã nghe được ở đâu đó rồi...

Cô vẫn còn đang suy tư, con mèo Chinchilla ở trong ngực chột vô cùng hung dữ gầm gào lên một tiếng, sau đó nhảy từ trong ngực cô xuống, ngăn cản ở trước mặt Tiên Hựu.

“Mèo con, mau trở lại!” Tiên Hựu muốn đem con mèo ôm trở lại, lại thấy người đàn ông hừ mũi một cái, cười nói: “Chớ vội cứu nó, nó có thể lợi hại hơn so với cô. Chắc, thật là có ý tứ, mới vừa rồi không để ý trên người của cô lại mang theo một con mèo. Nhưng mà... Mèo con, mày chắc chắn mày có thể đánh thắng được tao sao? Bảo vệ được cô ấy? Chủ nhân của mày cũng không phải quá coi thường tao đi.”

Đáp lại lời của anh ta là tiếng gào khàn khàn không chút nào e ngại nào của con mèo Chinchilla.

Người đàn ông áo trắng lạnh lùng nhìn nó một lát, nói: “Muốn chết? Vậy thì tới đi, đúng lúc sắp tới trăng tròn rồi, mỗi tháng tao đều mong đợi ngày này nhất.”

Nói xong, anh ta liền cởi bỏ chiếc áo vest trắng ở bên ngoài ra, lộ ra đường cong cơ bắp ở bên trong, bẻ bẻ cổ, sau đó một lớp da lông đen mượt chọt nhô ra trên bả vai của anh ta, vẻ mặt anh ta tràn đầy hưng phấn, ngửa đầu lên nhìn ánh trăng gầm rú lên một tiếng mà loài người tuyệt đối không thể gầm ra được: ““NGAO...OOO.”

Tiếng gầm này khiến Tiền Hựu thất kinh, chuyện này... Đây không phải là tiếng gầm của sói sao?

Mới vừa rồi anh ta nói cái gì mà trăng tròn cái gì mà truyền thuyết người sói, chẳng lẽ cô đã gặp phải người sói rồi sao? Nhưng đó không phải là loài vật chỉ có trong truyền thuyết thôi sao?

Thật sự không phải là cô đang nằm mơ đó chứ?

Tiền Hựu vô cùng hoảng sợ, mắt nhìn thấy người đàn ông ở trước mặt mọc da lông trên người ngày càng nhiều, khoe miệng lộ ra hai chiếc răng nanh sắc bén, ngay cả cơ thể cũng biến hình càng lúc càng lớn, cô cố gắng không chế sự run rẩy của mình, muốn ôm con mèo nhỏ xoay người chạy trốn, nhưng người đàn ông kia lại nhanh hơn cô một bước: “NGAO...OOO” một tiếng rồi bỏ nhào về phía cô.

Tiền Hựu không tránh kịp, tuyệt vọng nhắm mắt lại, nhưng chờ đợi một lúc lâu, cũng không cảm thấy đau đớn, cô không khỏi mở mắt ra nhìn, phát hiện thân hình khổng lồ của người sói kia đã bị con mèo nhỏ chặn lại!

Giờ phút này, trước người của con mèo nhỏ yếu kia phát ra vô số tia ẩn ẩn hiện hiện màu hổ phách, có những hoa văn phức tạp phát sáng lên, giống như một đoạn gấm đem người sói trói lại, để cho anh ta không có cách nào tới đây được! Tất cả lông của nó đều dựng đứng hết lên, đôi mắt màu xanh lục không chút e ngại nào nhìn chăm chăm vào người sói.

Người sói bị trói hai cánh tay lại, một lát sau nở ra nụ cười quỷ quái: “Trò xiếc mà thôi.”

Trong mắt của anh ta thoáng qua một tia sáng màu tím, năm ngón tay mọc ra móng vuốt sắc bén: “Xoẹt xoẹt” một tiếng phá vỡ những tia sáng màu hổ phách kia!

Con mèo lui về phía sau nửa bước, lần nữa lại phát ra tia sáng, màu hổ phách của nó đậm hơn so với hồi nãy, nhìn qua có vẻ mạnh mẽ hơn trước đó, nhưng Tiền Hựu cũng phát hiện ra hơi thở của nó, xem ra là không chống đỡ được lâu nữa.

Cô cắn răng đến gần mấy bước, vào lúc người sói lần thứ hai tránh thoát khỏi sự trói buộc kia thì chợt xông lên ôm lấy con mèo, bảo vệ trong ngực mình!

Sau lưng nhất thời cảm thấy một loại cảm giác đau đớn giống như bị lửa đốt!

Tiền Hựu đau đến mức đứng không vững, chỉ đành phải nửa quỳ xuống trên mặt đất, con mèo trong ngực không chút tổn hại nào, kinh hoàng kêu to lên với cô, muốn giãy giụa thoát ra khỏi ngực của cô để tiếp tục bảo vệ cô.

Tiền Hựu nhịn đau nói: “Mày... Chạy mau, không nên quay lại!”

Người sói ở sau lưng đầu tiên là ngăn người ra, sau đó cười nhạt nói: “Vào thời điểm này còn cố cứu nó? Thật là ngu hết chỗ nói. Ừ, máu của cô nếm rất ngon, vậy thì ngay cả xương của cô tôi cũng sẽ ăn hết.”

Anh ta nói xong liền đưa móng vuốt ra, muốn chụp xuống cổ của Tiền Hựu, nhưng mà vào thời điểm ngàn cân treo sợi tóc, bên cạnh chợt hiện ra tia sáng màu hổ phách chói mắt, chùm tia sáng kia xuyên thấu cánh tay của anh ta, người sói không khỏi kêu đau một tiếng, lui về phía sau một bước.

“Người nào...”

Anh ta tức giận quay đầu lại, nhìn thấy mờ mờ trong rừng trúc có một người đàn ông mặc áo sơ mi, cầm trong tay một trường kiếm màu hổ phách, ánh mắt lạnh lẽo nhìn anh ta.

Người sói vắn cổ gào thét “NGAO...OOO” một tiếng, sang sảng cười to: “Ha ha ha, cuối cùng cũng đụng phải một người có chút khả năng!”

Người đàn ông nắm trường kiếm híp mắt nhìn anh ta, khí thế quanh người tăng lên: “Mày chắc chứ?”

Sau đó một cánh tay của anh ta vung lên, rừng trúc ở sau lưng xuất hiện vô số con mèo lớn nhỏ, thậm chí có mấy con báo nhỏ cũng xuất hiện trong rừng rậm. Bọn họ nhìn chằm chằm vây người sói lại, chỉ cần anh ta có chút động tác gì là nhào lên xé rách da thịt anh ta.

Người sói không khỏi kêu thảm một tiếng phiến phức rồi ở dưới đáy lòng, bộ tộc của anh ta vốn không muốn đối phó với miêu tộc, nhiều con xông lên như vậy, chỉ sợ anh ta sẽ không được lợi gì, huống chi người trước mặt này có năng lượng hình như nhiều hơn anh ta một chút. Anh ta hừ lạnh: “Lấy nhiều bắt nạt ít?”

Người đàn ông đưa hai ngón tay gạt lên trường kiếm, màu hổ phách trên kiếm nhất thời tăng mạnh lên: “Ông đây chính là muốn quần đấu với mày, giờ sao?”

Người sói hừ một tiếng, liếc nhìn Tiền Hựu đang bất tỉnh với tư thế nửa quỳ trên mặt đất, không ngờ người phụ nữ này lại có thể tìm được cứu binh lợi hại

như vậy! Anh ta sờ sờ cánh tay đang chảy máu, cười nhạt một tiếng, xoay người nhanh chóng biến mất trong bóng đêm.

Người đàn ông thu hồi trường kiếm lại, đi nhanh tới đỡ Tiền Hựu đang ở dưới đất: “Tiền Hựu! Cô bị làm sao vậy hả?”

Tiền Hựu vẫn bảo vệ con mèo kia rất chặt, yếu ớt mở nửa con mắt, ý thức mê man: “Hạ Khiêm Nghiêu? Là anh sao?... Anh tới là muốn hỏi tôi gà tre sao...”

Nói xong câu này, cô liền té xỉu ở trong lòng anh ta.

“...” Hạ Khiêm Nghiêu gọi lớn: “Tiền Hựu! Tiền Hựu!”

Chương 20

Tiền Hựu mới vừa bất tỉnh, con mèo nhỏ trong ngực cô cũng suy yếu ngã xuống, thở hắt hắt từng ngậm từng ngậm.

Hạ Khiêm Nghiêu đặt một bàn tay lên bả vai Tiền Hựu, một cái tay khác bao trùm ở trên người con mèo nhỏ, chậm rãi rót năng lượng vào thân thể của bọn họ, tạm thời khiến vết thương của Tiền Hựu ngừng chảy máu, anh thở phào nhẹ nhõm, hỏi con mèo nhỏ: “Không phải ta kêu Tiểu Hắc tới sao? Thế nào biến thành mày đến rồi? Chỉ bằng chút bản lãnh của mày, cho là mình có thể đánh được tên kia sao?”

Mèo Chinchilla suy yếu lên tiếng: “Meo meo meo meo... Meo meo...” (phiên dịch: Tộc trưởng đại nhân, mặc dù trước đó tôi không biết mình đã làm sai chỗ nào, nhưng mà lúc này tôi phải bảo vệ người là người trong lòng tôi, xin người có thể đừng đuổi tôi đi được không?)

“...” Hạ Khiêm Nghiêu dụi mắt, nặng nề thở dài, ôm Tiền Hựu và Tiểu Miêu vào trong ngực: “Ai nói muốn đuổi mày đi, ta chỉ là kêu mày đi tới chỗ chị hai làm việc thôi!”

Mèo Chinchilla: “Meo meo ô ô ô ô ô...” (phiên dịch: tôi rất sùng bái Tộc trưởng đại nhân, muốn làm việc ở bên người ngài, làm ơn.)

“Được rồi được rồi, biết! Mày đừng kêu lên, nghỉ ngơi thật tốt.” Hạ Khiêm Nghiêu nói: “Có người tới đây, yên tĩnh.”

Con mèo lập tức yên tĩnh lại, Hạ Khiêm Nghiêu vừa quay đầu nhìn về phía những con mèo khác và Tiểu Báo trong rừng trúc nói: “Đều đi đi, hôm nay làm phiên chúng mày.”

Bầy mèo khẽ gật đầu với anh ta, yên lặng rời khỏi đây.

Bọn chúng vừa mới rời đi, có rất nhiều người trong quán trọ tới đây, rất nhiều người cầm điện thoại chiếu đèn. Đi đằng trước là Khuê Mật, cô vừa nhìn

thấy Tiền Hựu trong ngực Hạ Khiêm Nghiêu, nhất thời hét lên một tiếng nhanh chóng chạy tới: “A! Tiền Hữu, cậu làm sao vậy?”

Hạ Khiêm Nghiêu nói: “Bị thương chút, tạm thời đã dừng chảy máu. Tôi đưa cô ấy đi bệnh viện.”

Khuê Mật ngẩng đầu nhìn lên, lúc này mới nhận ra: “Anh... Anh không phải là đồng nghiệp của Tiền Hựu sao? Tại sao anh lại ở chỗ này? A! Cô ấy nói đi mua gà lá trúc cho anh, tại sao lại biến thành như vậy? Đều tại tôi, mới vừa rồi tôi nên đi cùng với cô ấy.”

“...” Đáy mắt Hạ Khiêm Nghiêu thoáng qua vẻ xấu hổ, chung quanh có không ít người, anh ta nói: “Trong rừng có một con dã thú chạy đến, định tấn công cô ấy, tôi đã đuổi nó đi.”

Những người khác nghe anh ta nói như vậy, nhất thời nghị luận âm ỉ: “Dã thú? Không phải sói chứ? Tôi nghe thấy tiếng sói hú rồi!”

“Tôi cũng nghe được! Thế nhưng khu này hẳn là không có sói mới đúng chứ...”

“Trước hết mặc kệ những thứ này, cô ấy có bị nặng lắm không, tôi có xe, tôi đưa cô ấy đi bệnh viện cho?”

Hạ Khiêm Nghiêu nói: “Không cần, tôi cũng có xe, tôi đưa cô ấy là được rồi, cảm ơn mọi người quan tâm.” Sau đó anh ta quay đầu lại hỏi Khuê Mật: “Có thể làm phiền cô đi lấy một vài đồ của cô ấy hay không...”

“Được, không thành vấn đề!” Khuê Mật gật đầu: “Tôi sẽ trở về cùng anh!”

Một lát sau Khuê Mật mang hành lý tới, theo Hạ Khiêm Nghiêu đi ra phía ngoài.

Hai tay Hạ Khiêm Nghiêu đều bận, liền nói với Khuê Mật: “Giúp tôi cầm chìa khóa xe, mở cửa xe hộ với.”

Khuê Mật nhìn khắp bốn phía, trên mặt đất trống trải chỉ có một chiếc xe sang trọng, cô ngạc nhiên nói: “Là chiếc xe đó sao?” Ông trời, xe này ít nhất phải mấy trăm vạn đi!

“Phải, chìa khóa ở trong túi.”

Cứu người quan trọng hơn, Khuê Mật cũng không kịp kinh ngạc, lấy chìa khóa ra mở cửa xe, cẩn thận cùng Hạ Khiêm Nghiêu đặt Tiền Hựu vào trong xe.

Khuê Mật để Tiền Hựu tựa vào trong lòng ngực mình, phát hiện trên tay cô còn treo ba con gà lá trúc, trong ngực còn ôm một con mèo, không khỏi kỳ quái: “Mèo này là ở đâu ra vậy?”

Hạ Khiêm Nghiêu cho xe chạy, nói: “Nhà tôi.”

Xe thể thao chạy trong màn đêm, rất nhanh đã chạy tới bệnh viện gần nhất.

Cũng may vết thương Tiền Hựu không hề có gì đáng ngại, xử lý xong không bao lâu cô liền tỉnh lại. Chỉ là trong đầu còn có chút hỗn loạn, cô mở mắt ra, phát hiện Khuê Mật cùng Hạ Khiêm Nghiêu đều ngồi ở bên cạnh, mà cảnh tượng chung quanh cũng rất xa lạ, cô nhìn chăm chăm trần nhà chốc lát, suy nghĩ hỗn loạn mờ ảo dần dần trở lại trong đầu cô, nhất thời Tiền Hựu hô to một tiếng: “Mèo! Rừng trúc... Con mèo kia! Hai người nhìn thấy một con mèo trắng rồi chứ?”

Hạ Khiêm Nghiêu đề cô đang muốn ngồi dậy lại, nói: “Nằm xuống. Mèo không có việc gì, đừng lo lắng.”

Tiền Hựu thở phào nhẹ nhõm, nhớ tới hành động con mèo dững cảm kia cố gắng xông lên bảo vệ mình, ánh mắt của cô ê ẩm: “Không có việc gì là tốt...”

Khue Mật không nhịn được nói cô: “Cậu nha, cũng quan tâm mình một chút. Tại sao lại gặp phải dã thú? Mà quán ăn nhỏ bên cạnh cũng không phải rất vắng vẻ?”

Tiền Hựu mờ mịt chớp mắt với cô mấy cái, trong đầu xẹt qua một dòng điện, khiến cho cô tức khắc kích động: “Không phải dã thú! Mình mình mình... Mình gặp phải người sói rồi! Chính là loại người sói đêm trăng tròn sẽ biến thân đó! Lúc hấn ta biến thân trước mặt mình! Hàm răng thật là sắc bén! Móng vuốt thật dài! Còn có da lông màu đen, thật là khủng khiếp! Con mèo nhỏ kia cũng vì cứu mình, còn tạo ra một tầng lá chắn...”

Khue Mật nghe được như rơi vào trong sương mù: “Gì?”

Hạ Khiêm Nghiêu ở bên lạnh nhạt nói: “Cô là bị giật mình quá độ sao, nói lung tung lộn xộn gì vậy, nào có người sói, là tôi cứu cô từ trong dã thú đó.”

Khue Mật cũng gật đầu một cái: “Đúng vậy, mình nhìn thấy cậu được đồng nghiệp ôm ra ngoài, Tiểu Hữu, bình thường cậu không nên xem nhiều phim khoa học viễn tưởng kinh khủng như vậy... cậu xem mình cũng bắt đầu ảo tưởng rồi.”

Tiền Hựu sốt ruột: “Không phải, là thật sự có một người sói! Hấn ta còn biết tên của mình! Đúng rồi đúng rồi, hấn ta chính là trai đẹp sáng nay chúng ta nhìn thấy ở trên tàu điện ngầm đó!”

Khue Mật nhất thời càng thêm tin chắc Tiền Hựu đang nói hư nói vượn rồi: “Cái gì vậy, đồng nghiệp cậu nói đúng, cậu quả nhiên là bị giật mình quá độ thôi.”

“Không phải, thật sự có người sói...”

Tiền Hựu còn đang cãi lại, Hạ Khiêm Nghiêu chợt tinh táo cắt đứt cô: “Cô nói có người sói? Được, như vậy thì giả thiết những lời cô nói là thật gặp phải người sói, theo như sự miêu tả của cô loại sinh vật này rất mạnh, khẳng định người bình thường không đánh lại hấn ta chứ? Như vậy xin hỏi làm sao tôi cứu cô ra ngoài được, còn không tổn hao chút lông tóc nào?”

Nhất thời Tiền Hựu không nói ra lời. Cô nhớ trước khi bản thân bất tỉnh đã nhìn thấy hắn ta, đúng, đúng, nếu quả thật là có người sói, nhất định hắn ta cũng sẽ ăn cả Hạ Khiêm Nghiêu mới đúng chứ?

Vậy tại sao anh ta lại không có việc gì? Chẳng lẽ thật sự là mình nhìn thấy dã thú, bị sợ đến nỗi suy nghĩ lung tung?

Nhưng tiếng người kia nói chuyện vẫn còn vang vọng rành rành trong đầu cô, khiến Tiền Hựu không biết làm sao.

“Trên thực tế, lúc tôi gặp được cô, cô đang ôm con mèo tránh né một con dã thú định công kích cô, vì trời quá tối nên tôi không có thấy rõ là dã thú gì, nhưng trước đó tôi có nghe được tiếng sói tru, cũng có khả năng là sói. Vì vậy cô chỉ đang sinh ra ảo tưởng.” Hạ Khiêm Nghiêu bình tĩnh nói, cuối cùng khinh bỉ nhìn Tiền Hựu một cái: “Tiền tiểu thư, cô có thể đem những ảo tưởng này đặt ở trên công việc không, cũng sẽ không tạo ra nhiều lỗi vậy, để cho tôi ngày ngày mắng cô!”

Tiền Hựu bị anh giáo huấn không góc đầu lên được: “Không phải tôi cố ý... Đúng rồi, tôi mua gà lá trúc cho anh! Gà tôi đâu? Mất rồi sao?”

Khuê Mật cười khúc khích: “Ồ trong xe đồng nghiệp cậu đấy.”

Tiền Hựu sờ sờ ngực: “Không có ném đi là tốt rồi, gà lá trúc thật đắt đấy.”

“...” Hạ Khiêm Nghiêu nhìn chằm chằm cô chốc lát, trong mắt hiện lên áy náy, nói: “Tĩnh thì đi thôi, tôi đưa cô về nhà.”

“Ừm...” Tiền Hựu bị thương, bây giờ cũng đã rất muộn, cô cũng không có từ chối. Chỉ là kỳ lạ: “Không phải anh bảo tôi mang gà lá trúc về cho anh sao? Làm sao anh lại tự mình chạy tới công viên, là không nhận được việc nghĩ tới ăn gà à...”

Ngực Hạ Khiêm Nghiêu phập phồng mấy cái, quay về phía cô hét lớn: “Đúng! Tôi chính là muốn ăn con gà kia, không được sao!”

Tiền Hựu rụt đầu một cái: “Có nói không được đâu... Anh không cần dữ như vậy chứ.”

Hạ Khiêm Nghiêu nhắm mắt lại, đè nén tức giận trong lòng xuống, không nói một lời đi ra khỏi bệnh viện.

Khuê Mật đỡ Tiền Hựu, nhỏ giọng nói: “Cậu nói không sai, cái người đồng nghiệp này thật sự có chút kỳ lạ.”

Tiền Hựu gật đầu một cái: “Nhưng mà anh ta cũng đã cứu mình... được rồi được rồi, anh ta vẫn như vậy, mình đã sớm quen.”

Khuê Mật nói: “Cũng phải. Được rồi, sau khi về nhà nghỉ ngơi thật tốt, chớ suy nghĩ lung tung nữa.”

Tiền Hựu thở dài, nghĩ thầm có lẽ chuyện ngày hôm nay thật sự là tự mình nghĩ hơi nhiều. Sau khi đi ra khỏi bệnh viện, cô ngẩng đầu nhìn ánh trăng trên trời, phát hiện nó đã trở nên rất tròn, cũng đã đến 15 âm lịch.

Hạ Khiêm Nghiêu tựa vào bên cạnh chiếc xe sang trọng của mình, bộ dạng nghiêm mặt dáng vẻ không vui, sau lưng anh ta là con mèo Chinchilla trắng đang ngồi, Tiền Hựu thấy nó nhất thời hét lên một tiếng chạy tới, ôm mèo vào trong ngực: “Mày không có việc gì thật tốt quá! Cảm ơn mày đã cứu tao...”

Hạ Khiêm Nghiêu liếc cô một cái: “Đã nói cô chỉ suy nghĩ lung tung rồi!”

Tiền Hựu dùng cằm cạ đầu con mèo: “Mặc kệ nói thế nào, tôi cũng phải cảm ơn nó. Nó thật đáng yêu, thì ra là anh có nuôi mèo nha! Không phải là anh vẫn không thích động vật nhỏ sao?”

Hạ Khiêm Nghiêu dùng lỗ mũi hừ hừ: “Trừ mèo tôi đều không thích động vật khác. Đừng nói nhảm nhiều như vậy, nhanh lên xe đi!”

Lúc này Tiền Hựu mới chú ý tới xe của anh ta, mặc dù cô không hiểu lắm, nhưng cũng nhìn ra được khẳng định chiếc xe trước mắt rất đắt tiền, khó trách quản lý đối tốt với anh ta như vậy, khó trách phiếu ăn cơm của anh ta luôn nhiều tiền, nhất định người này có người thân thích cao trong công ty!

Cô và Khuê Mật ngồi vào trong xe, trên đường, con mèo vẫn ngoan ngoãn nằm ở trong lòng cô, mở to mắt dịu dàng nhìn cô, mặc cho Tiền Hựu xoa nắn nó thế nào cũng đều không phản kháng.

Khue Mật ở một bên thờ dài nói: “Con mèo này thật ngoan! Bộ dạng còn xinh đẹp như vậy!”

Mèo con nghe được có người khen nó, lập tức lấy lòng với Khuê Mật “Meo meo” một tiếng, cái đuôi còn gãi gãi lòng bàn tay cô.

“Oa.” Khuê Mật thấy nó cũng thật khôn: “Nó thật lanh lợi! Có thể nghe hiểu tiếng người sao?”

Hạ Khiêm Nghiêu đang lái xe dương dương hả hê nói: “Dĩ nhiên, mèo tôi nuôi luôn thông minh.”

Tiền Hựu không nhịn được cảm thán: “Tôi muốn có thể nuôi một con như vậy là được rồi, đáng tiếc không có thời gian, tiền lương cũng không đủ, hu hu.”

Mèo con đưa móng vuốt mềm nhũn ra, sờ sờ mặt Tiền Hựu, giống như đang an ủi cô.

Tiền Hựu cũng dùng sức ôm chặt nó, cố gắng quý trọng đoạn thời gian ở cùng nó.

Lại không nghĩ rằng, chờ Hạ Khiêm Nghiêu đưa cô về nhà, con mèo con này lại không chịu đi!

Nó giống như gấu koala treo ngược ở trên cánh tay Tiền Hựu, mặc cho Tiền Hựu nói gì cũng không chịu xuống, vẫn còn quay về phía cô kêu “Meo meo”, mắt to cầu xin mà nhìn cô.

Tiền Hựu ngưng ngưng nhìn Hạ Khiêm Nghiêu: “Nó cứ dính tôi, anh mau bảo nó xuống đi, nếu không không có cách nào về nhà.”

Hạ Khiêm Nghiêu nhìn chằm chằm con mèo kia chốc lát, chợt nói: “Nếu nó muốn đi theo cô, vậy hãy để cho nó đi theo đi.”

“À? Như vậy sao được!”

Hạ Khiêm Nghiêu giống như thờ ơ nhún vai: “Nó không đi tôi có cách gì, cô có thể kéo nó xuống, tôi liền mang nó đi, không được thì thôi. Dù sao nhà tôi còn có rất nhiều mèo, không thiếu một con này.”

“Làm sao anh có thể như vậy, nó là sủng vật của anh.” Tiền Hựu cố gắng muốn kéo mèo từ cánh tay xuống, nhưng thế nào nó cũng đều không buông tay, meo meo, meo meo làm cho rất đáng thương, mắt to long lanh, chỉ lát nữa là khóc lên.

Khuê Mật không nhịn được nói: “Nó giống như rất ưa thích cậu a tiểu Hựu...”

Tiền Hựu cũng có chút mềm lòng, Hạ Khiêm Nghiêu xoay người đi ra ngoài: “Cô cứ nuôi nó trước đi, đợi nó không quấn cô thì cô trả lại cho tôi.”

Tiền Hựu bắt đắ dĩ nhìn con mèo đáng yêu nước mắt lưng tròng, cuối cùng chỉ có thể thỏa hiệp: “Vậy, vậy cũng tốt. Nó ăn cái gì nhãn hiệu thức ăn cho mèo nào?”

“Chính nó có tay có chân, sẽ ra bên ngoài tìm ăn.” Hạ Khiêm Nghiêu nói như vậy, phát hiện Tiền Hựu trừng mình, không thể làm gì khác hơn là đổi lời nói: “... Ngày mai nói cho cô biết. Không có việc gì tôi đi đây.”

“Ồ, vậy làm phiền anh.” Tiền Hựu nói.

Khuê Mật thấy Tiền Hựu không sao, dặn dò cô một phen để cho cô nghỉ ngơi thật tốt, liền cũng tính toán rời đi.

Tiền Hựu đứng ở cửa đưa mắt nhìn bọn họ rời đi, sau khi Hạ Khiêm Nghiêu đi được mấy bước lại quay trở lại, sờ đầu của con mèo một chút, rất nghiêm túc nói: “Đây là quyết định của mày? Vậy mày phải bảo vệ cho cô ấy thật tốt, biết không?”

“Meo meo!” Mèo xinh đẹp lập tức ưỡn ngực, tràn đầy lòng tin đáp lại anh ta.

Lúc này Hạ Khiêm Nghiêu mới rời đi.

Tiền Hựu không giải thích được nhìn anh ta, lại cúi đầu nhìn con mèo trong ngực, không khỏi có chút hỗn loạn, cái đoạn mèo con bảo vệ trong đầu cô cũng quá giả tưởng rồi, đến cùng có phải là thật hay không?

Lúc đêm đã khuya, biệt thự nhà họ Hạ ở giữa sườn núi vẫn sáng đèn rực rỡ.

Chị hai Hạ Khiêm Nghiêu là Hạ Khiêm Tụy ôm quản gia Đại Hoa Miêu ngồi trên sofa, vẻ mặt nhìn qua không hề đơn giản.

Cho đến khi ngoài cửa truyền đến tiếng xe hơi, cô mới giương lông lên, đề mào xuống, đứng lên đi ra mở cửa nhà.

Chỉ thấy vẻ mặt em trai mình âm trầm đi vào trong nhà.

Trong lòng Hạ Khiêm Tụy hồi hộp hỏi: “Tiền Hựu đã xảy ra chuyện sao? Có nặng lắm không?”

Cô biết em trai mình vì bảo vệ cô gái mình thích, đã khiến trên người cô kèm theo một tầng hơi thở đặc biệt của Miêu Tộc, chỉ cần cự ly không phải rất xa, loại hơi thở này có thể làm Hạ Khiêm Nghiêu cảm thấy không khí quanh người Tiền Hựu biến hóa, nếu như cô xảy ra nguy hiểm là anh ta có thể kịp thời chạy tới cứu cô. Đúng vài tiếng trước, vốn là đang ở nhà đọc sách, Hạ Khiêm Nghiêu chợt nhận thấy được khí tức chung quanh Tiền Hựu không đúng, vì vậy lái ô tô tới hướng công viên Sâm Lâm.

Hạ Khiêm Tụy vốn tưởng rằng, em trai nhà mình lợi hại như vậy, hơn nữa trước đó còn phái thêm một con mèo âm thầm bảo vệ Tiền Hựu, cô gái kia cũng sẽ không thể gặp chuyện không may, nhưng bây giờ nhìn vẻ mặt em trai, chỉ sợ chuyện không ổn a.

Thấy em trai không trả lời vấn đề của mình, Hạ Khiêm Tụy có chút sốt ruột, lại hỏi: “Rốt cuộc gặp phải người khó dây dưa gì? Bây giờ Tiền Hựu như thế nào? Nói chuyện với em đó!”

Hạ Khiêm Nghiêu dừng bước chân lại, bởi vì hô hấp dồn dập, bờ vai của anh ta khẽ run. Anh ta nắm chặt quả đấm của mình, nhắm mắt lại, chợt nện một đấm vào khay trà bằng thủy tinh, chỉ nghe “Phanh” một tiếng thật lớn, khay trà liền vỡ nát, tất cả đấm mèo lớn nhỏ trong phòng đều dừng động tác, ngẩng đầu lên nhìn về phái Tộc trưởng tương lai của chúng.

“Cô ấy bị thương! Bả vai cùng sau lưng đều là máu! Cái người đàn ông tên là Đông Lang đó là người sói! Người sói! Rõ ràng em cũng đoán được mùi của anh ta rất giống sói, nhưng lại không có kịp phản ứng! Nếu như mà em sớm đoán ra được thân phận của anh ta, nếu như mà em không để cho cô ấy đi mua gà trúc gì, có lẽ Tiền Hựu cũng sẽ không bị thương! Tại sao em lại vô dụng như vậy!”

Hạ Khiêm Nghiêu gằm thét ở trong phòng khách.

Hạ Khiêm Tụy ngạc nhiên nói: “Em nói là, người bạn trai kia của Tiền Hựu khiến cô ấy bị thương?”

“Không phải anh ta, là đồng loại của anh ta! Trên người bọn họ có mùi giống nhau! Tên kia nhìn qua cũng không yếu, chỉ sợ Đông Lang sẽ khó đối phó hơn,

cái người phụ nữ Tiền Hựu ngu xuẩn này, cũng không biết tại sao lại chọc phải bọn người khó dây dưa này! Bảo cô không nên đi xem mắt, cứ không nghe! Chờ Đông Lang đó trở lại, nhất định em sẽ xé nát da của anh ta!”

Hạ Khiêm Nghiêu giận đến đi tới đi lui trong phòng, đuôi mèo cũng mọc ra, dọc sau lưng cũng đã nổi lông.

Hạ Khiêm Tụy tỉnh táo so với anh ta một chút, cô phân tích nói: “Người sói... Ahhh, hơn nhiều năm chưa từng thấy qua bọn họ, trước kia ba nói qua, bọn họ ở nước ngoài tương đối nhiều, nhất thời em không có đoán được cũng là bình thường. Trước em đừng có gấp, đem tình huống lúc ấy Tiền Hựu bị công kích nói cho chị một chút?”

Hạ Khiêm Nghiêu hít sâu bình phục cảm xúc, lúc này mới nói cho cô biết về tình huống và con mèo Chinchilla kia

“Theo hiểu biết, chị đoán, con sói kia tìm đến Tiền Hựu, hẳn là muốn khiêu khích Đông Lang? Hẳn là hẳn ta có một chút ân oán cá nhân gì đó. Chẳng qua mặc kệ nói thế nào, người sói cũng là loại sinh vật quá nguy hiểm, hơn nữa tối hôm qua còn là trăng tròn, cũng may em đi nhanh hơn, nếu không sợ rằng Tiền Hựu thật nguy hiểm.”

Nghe được hai chữ “Nguy hiểm”, sắc mặt Hạ Khiêm Nghiêu trầm xuống, Hạ Khiêm Tụy cho là anh ta lại muốn đập khay trà rồi, ai ngờ người này lại cắn cái đuôi của mình, tức giận vọt tới phòng thể hình cầm một bao cát ra ngoài, đi đấm quyền cước đá với nó.

Hạ Khiêm Tụy hiểu, đây là em trai đang tự trách. Trước kia lúc anh ta còn nhỏ, nếu như thành tích cuộc thi không tốt, hoặc là tu luyện không có đạt tới yêu cầu tiêu chuẩn của cha, sẽ cầm bao cát và đuôi hả giận.

Cô bắt đầu dĩ nói: “Được rồi, bỏ qua cái đuôi của em đi, lông cũng bị em cắn rụng hết. Chị hiểu rõ trong lòng em khó chịu, nhưng em suy nghĩ một chút, nếu như em không có xuất hiện, có lẽ bây giờ Tiền Hựu bị thương nặng hơn. Em đã làm rất tốt, chị nghĩ cô ấy cũng rất cảm kích em.”

Lúc này Hạ Khiêm Nghiêu mới bình tĩnh một chút, anh ta ngồi xổm trên mặt đất, đôi tay ôm đầu, cái đuôi phờ phạc mà rũ xuống trên đất.

Chương 21

Hạ Khiêm Tụy an ủi vỗ vỗ bờ vai của anh ta, nói: “Hiện tại tốt nhất chúng ta suy nghĩ một chút về sau nên làm cái gì. Người sói là loại sinh vật sống thành đàn, có một có hai, vậy nhất định còn có ba bốn năm. Cho nên chỉ sợ bên cạnh Đông Lang đó cũng không có thiếu người sói, cũng lấy thân phận loài người sống ở nơi này. Ai, chị không hiểu rõ, tại sao anh ta lại phải đến gần Tiền Hựu? Cô ấy chỉ là người bình thường mà thôi, đến gần cô ấy có ích lợi gì sao?”

Nói xong câu này, cô nhìn em gái của mình, rồi lại chột có đáp án. Đối với em trai mà nói, không phải Tiền Hựu cũng là người bình thường sao? Nhưng nó vẫn thích cô ấy. Cho nên nói, rất có thể Đông Lang đó cũng thật sự thích Tiền Hựu thôi.

Hình như Hạ Khiêm Nghiêu cũng nghĩ đến chuyện tương tự, anh ta buông cái đuôi ra, cắn răng nghiên lợi nói: “Loại người sinh vật hung ác như hấn ta, không có tư cách thích Tiền Hựu! Nhất định em phải nghĩ biện pháp, đuổi hấn ta tránh xa Tiền Hựu!”

“Vậy em phải đuổi đi thế nào? Chẳng lẽ muốn nói trực tiếp cho cô ấy biết Đông Lang là người sói? Trước hết Tiền Hựu có tin hay không, đến lúc đó em phải giải thích thân phận của mình với Tiền Hựu thế nào đây? Nhất định cô ấy sẽ hoài nghi em.” Hạ Khiêm Tụy nói: “Nhất định phải cẩn thận làm việc, nếu không dọa cô ấy chạy mất thì làm sao đây? Trước kia không phải là chúng ta cũng không gặp qua loài người bị dọa sợ chạy, chị nghĩ em cũng không muốn mất đi cô ấy.”

Hạ Khiêm Nghiêu trầm mặc chốc lát, gật đầu một cái, đồng ý cách chị nói: “Cho nên em muốn dưới tình huống không bại lộ thân phận hai bên, khiến Tiền Hựu cách xa cái tên kia.”

Hạ Khiêm Tụy cảm thấy chuyện như vậy tương đối khó giải quyết, nhưng bây giờ cũng không còn biện pháp nào tốt rồi, chỉ có thể đi một bước nhìn một bước.

Hai chị em trầm mặc chốc lát, Hạ Khiêm Tụy hỏi: “Đúng rồi, tiểu miêu đâu rồi, tại sao không trở lại với em? Nó không có sao chứ?”

Hạ Khiêm Nghiêu nói: “Không có việc gì. Người phụ nữ Tiền Hựu ngu ngốc kia, mình yếu như vậy lại cứ phải bảo vệ nó, lúc này mới bị thương, mà mèo nhà chúng ta đều rất cường đại, cần cô ấy bảo vệ sao? Con Chinchilla nói muốn ở lại nhà chăm sóc cô ấy, em đồng ý rồi.”

Hạ Khiêm Tụy nghe, nhất thời lộ ra mỉm cười âm áp: “Quả nhiên em trai tôi không có thích làm người, Tiền Hựu thật là một cô gái lương thiện.”

Hạ Khiêm Nghiêu dùng lỗ mũi hừ một tiếng: “Lương thiện cái gì! Cô ấy gọi là ngốc!”

Hạ Khiêm Tụy cười một tiếng: “Phải ha, em gét bỏ cô ấy như vậy, thì gà trúc em xách trong tay có thể cho chị ăn không?”

“Đây là cô ấy mua cho em đấy!” Hạ Khiêm Nghiêu nhất thời lộ ra vẻ mặt khản trương, Hạ Khiêm Tụy bị chọc cho cười không ngừng: “Ha ha ha, trêu chọc em mà thôi, xem em khản trương kia, được rồi, không còn sớm, nhanh nghỉ ngơi thôi.”

Hạ Khiêm Nghiêu có chút ngượng ngùng: “Tỷ, người chờ ta khẳng định đói bụng không, ta đi phòng bếp chuẩn bị cho người chút đồ ăn.”

Dứt lời anh ta liền xoay người đi vào phòng bếp, Hạ Khiêm Tuy cười cười, cũng không còn ngăn cản. Cô lo lắng cả đêm, bây giờ thực sự hơi đói.

Hạ Khiêm Nghiêu cho chị gái một phần ăn khuya, sau đó liền ôm con gà trúc nguội lạnh kia trở lại phòng ngủ. Trên gà trúc còn lưu lại hơi thở của Tiên Hựu, Hạ Khiêm Nghiêu nhìn chăm chăm nó chốc lát, nhẹ nhàng nói một câu: “Người phụ nữ ngu ngốc.” Nhưng hốc mắt lại khẽ ửng đỏ.

Anh ta lấy từ trong giá sách một cái hộp Lưu Ly, cẩn thận bỏ gà trúc vào, trong hộp Lưu Ly phát ra một ánh sáng âm áp. Hạ Khiêm Nghiêu nằm ở trên giường, ôm cái đuôi của mình đi ngủ.

Rồi ren hơn nửa buổi tối, giờ phút này trời sắp sáng rồi, Tiên Hựu nằm lỳ ở trên giường, nhìn chăm chăm điện thoại di động của cô ngẩn người.

Con mèo Chinchilla dễ thương khẽ nằm ở bên người cô, đưa móng vuốt ra chà xát cánh tay cô: “Meo meo.”

Lòng Tiên Hựu cũng tan chảy, xoa xoa đầu của nó: “Không cần phải chăm sóc tao, nên là tao chăm sóc mày mới đúng.”

Con mèo dịu dàng nháy nháy mắt với cô, tiến tới cọ xát mặt cô.

Tiên Hựu vừa vuốt ve nó, vừa lầm bầm nói: “Đông Lang vẫn không có trả lời tao, mày nói xem, tao có nên nhắn tin cho anh ấy không?”

Thế nhưng con mèo Chinchilla lập tức lắc đầu một cái, hình như vẻ mặt có chút xem thường.

Tiên Hựu cực kỳ kinh ngạc, tại sao con mèo đáng yêu như vậy lại lộ ra vẻ mặt khinh bỉ, nhất định là cô nhìn lầm rồi? Cô ngẩn người, chợt nói: “Ai nha! Mày đói bụng không! Đợi chút, tao đi làm cho mày một chút đồ ăn.”

Sau đó cô liền nhảy xuống giường, động tác này làm liên lụy đến vết thương trên bả vai, Tiên Hựu không nhịn được “A” một tiếng, nhịn đau đi vào phòng bếp, dùng di động tìm tài sách dạy nấu ăn cho mèo, làm cho nó thức ăn đơn giản an toàn, bung đến trước mặt mèo: “Thật xin lỗi, trong nhà không có thức ăn cho mèo, trước uất ức mày, chờ cửa hàng mở cửa tao liền mua ngay cho mày.”

“Meo meo.” Con mèo thân cận liếm liếm tay cô, hình như là đang nói nó không ngại, sau đó liền cúi đầu ăn thức ăn, động tác vô cùng xinh xắn.

Tiên Hựu nhìn chăm chăm con mèo có linh tính trong chốc lát, lực chú ý trở lại trên điện thoại di động một lần nữa. Cô thở dài, nghĩ thầm cô còn vẫn thử một lần, dù sao... Cô thật sự rất thích Đông Lang.

Vì vậy cô gửi tin nhắn: “Anh vẫn còn làm việc sao? Có phải làm việc rất mệt hay không? Thật ra thì em không muốn quấy rầy anh lúc làm việc, nhưng là hôm nay em đi ra ngoài chơi, bị dã thú làm bị thương... Vết thương rất đau, em có chút nhớ anh. Chờ lúc anh hết bận, có thể gọi điện thoại cho em không?”

Sau khi tin nhắn gửi đi, điện thoại di động vẫn im lặng. Tiền Hựu nằm lỳ ở trên giường, càng chờ càng thất vọng, cảm giác đau đớn ở trên vết thương, cả người càng thêm mệt mỏi không thể chịu nổi, cô dụi dụi con mắt, không biết làm sao lại nằm ở trên gối đầu mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Giờ phút này, bên kia bờ đại dương, mới vừa lúc tiến vào thời khắc trăng tròn.

Mấy người sói ăn thuốc ức chế biến thân do Shani mang theo, nhanh chóng chạy trên ruộng lúa mênh mông bát ngát, cách đó không xa truyền đến một hồi tiếng sói chu, ánh mắt của cô nhú lại, lập tức nói: “Hương ba giờ!”

Mọi người đồng loạt chạy sang bên kia, quả nhiên ở trong ruộng lúa mạch nhìn thấy một bóng dáng cao lớn.

Đó là một người sói cao hơn 3 mét, toàn thân là lớp lông màu xám, người sói có màu đôi đồng tử màu vàng, cường tráng. Giờ phút này, anh đứng ở dưới trăng tròn, có chút điên cuồng ngửa đầu gầm hú, bắp thịt cánh tay và trên bả vai bắp đều căng cứng, có thể nhìn ra được giờ phút này anh vì ức chế bản tính chém giết khổ sở cỡ nào.

Một người sói sau lưng Shani kinh hoảng nói: “Sao thủ lĩnh lại biến thành như vậy! Ngài ấy vẫn là người không chế tốt nhất trong chúng ta mà!”

Một người khác hỏi: “Trong nông trường gần đây có không ít gia cầm, nếu như thủ lĩnh không khống chế hoàn toàn, sợ rằng những thứ gia cầm đều phải gặp nạn. Shani, làm thế nào, có nên cho ngài ấy thuốc ức chế biến thân không?”

Shani chăm chú nhìn Đông Lang sau khi biến thân, trong con ngươi màu tím lưu bắt đầu hiện lên tia sáng, cô suy tư chốc lát, nói: “Tôi thử một lần nữa, nếu như không được, đành dùng thôi.”

Nói xong cô liền chạy đến trước mặt Đông Lang, quơ múa cánh tay trước mặt anh, la lớn: “Đông tiên sinh! Đông tiên sinh! Xin ngài cố gắng giữ tinh táo! Không phải trước đó ngài vẫn nói, muốn bằng vào năng lực của mình để khống chế được bản tính, sau đó cho mang đến hy vọng cho tộc sói chúng ta sao? Xin ngài kiên trì một chút nữa, tôi tin tưởng ngài mà.”

Nhưng lời cô còn chưa nói hết, Đông Lang liền phẫn nộ gào thét một tiếng, duỗi móng sắc nhọn về phía Shani!

Shani vội vàng giật mình lùi về phía sau, né tránh công kích của anh, nhưng lúc lùi xuống lại không cẩn thận bị ngã.

Đông Lang thấy cô ngã xuống, chột nhào qua chỗ cô, mắt thấy sẽ phải xé Shani thành hai nửa, nhưng ngay khi móng vuốt sắp rơi xuống, chột dừng lại.

Mấy người sói bên cạnh muốn xông lên thấy thế, không khỏi sửng sốt một chút, nghĩ thầm chẳng lẽ thủ lĩnh khống chế được mình?

Shani thở hổn hển, nhìn theo ánh mắt Đông Lang hướng bên cạnh mình, lúc này mới phát hiện ra bởi vì động tác vừa rồi, quyển nhật ký thuộc về Đông Lang rớt từ túi ra.

Đông Lang nhìn chằm chằm quyển nhật ký đó, con người nhanh chóng phóng thu nhỏ lại, một lát sau, anh hạ móng vuốt đang định vồ lên, nhật laptop lên.

Anh dùng móng tay sắc bén nhẹ nhàng mở nhật ký ra, chỉ thấy trên tờ thứ nhất viết một hàng chữ: “Gửi Tiên Hựu đáng yêu của tôi.”

Thân thể người sói chợt run rẩy một chút, anh lui về phía sau mấy bước, sau ngồi ngay đó, dùng giọng nói khàn khàn gọi: “... Tiểu Hựu.”

Sau đó hai mắt anh nhắm nghiền, chờ mở ra lần nữa thì tròng mắt màu vàng sậm đã khôi phục ánh sáng. Anh ngẩng nhìn ánh trăng trên đỉnh đầu, khe khẽ thở dài, nói trước mặt ba người: “... Xin lỗi, để cho mọi người lo lắng.”

Shani chợt trợn to hai mắt, khuôn mặt không thể tưởng tượng nổi.

Có lẽ là bởi vì bị thương, hơn nữa bị kinh hãi quá độ, Tiên Hựu ngủ một giấc trực tiếp đến giữa trưa hôm sau, nếu không có người nhấn chuông cửa, chỉ sợ cô còn có thể tiếp tục ngủ.

Tiên Hựu bò từ trên giường dậy, vốn vẫn còn rất mơ màng, nhưng cánh tay hơi động, liền liên lụy đến vết thương, nhất thời khiến cô đau đến quát to một tiếng, bay hết toàn bộ buồn ngủ rồi.

Người ở ngoài cửa vẫn còn không ngừng nhấn chuông cửa, Tiên Hựu vội vàng mang dép đi xuống, hô: “Tới rồi tới rồi!”

Cô đi ra phòng ngủ, nhìn thấy con mèo Chinchilla kia đang đứng ở cửa, bộ dạng hình như đang chờ Tiên Hựu tới mở cửa.

Cô tiến tới nhìn vào mắt mèo, phát hiện người ở bên ngoài là Hạ Khiêm Nghiêu, liền vội vàng mở cửa.

Hạ Khiêm Nghiêu mới bước vào phòng, con mèo xinh đẹp lập tức chạy về phía anh ta cung kính “Meo meo” một tiếng, Hạ Khiêm Nghiêu gật đầu một cái, đưa một túi ny lon to cho Tiên Hựu, có chút không kiên nhẫn nói: “Tại sao lâu như thế mới mở cửa?”

Tiên Hựu gãi gãi đầu: “Thật xin lỗi, thật sự là ngày hôm qua quá mệt mỏi... Ah, làm sao anh lại cho tôi nhiều thức ăn cho mèo như vậy!”

Hạ Khiêm Nghiêu liếc cô một cái: “Cô ngủ hồ đồ à? Không phải tối hôm qua tôi đồng ý hôm nay đem thức ăn mèo tới cho cô sao?”

Tiên Hựu nói: “Tôi... tôi có ý là anh nói cho tôi biết nhãn hiệu, tôi tự đi mua là được. Anh mua nhiều như vậy, rất đắt! Tốn bao nhiêu tiền, tôi trả tiền cho anh!”

Hạ Khiêm Nghiêu bĩu môi, đi vào phòng khách ngồi lên trên ghế sofa, giống như đang trở lại nhà mình: “Đó vốn chính là mèo của tôi, tại sao bắt cô phải bỏ tiền nuôi? Cô cảm thức ăn cho nó ăn là được, ăn hết rồi lại nói với tôi. Và lại thức ăn mèo có thể tốn bao nhiêu tiền.”

... Đó là bởi vì anh rất có tiền đi!

Tiền Hựu chột nhó tới cái gì: “A đúng rồi, ngày hôm qua có phải anh đã nói qua nhà anh rất nhiều mèo hay không, trong nhà của anh nuôi rất nhiều mèo sao?”

“Đúng vậy, thế nào?” Hạ Khiêm Nghiêu vừa nói, vừa lấy từ dưới bàn trà ra một túi đồ ăn vặt, ăn sột soạt.

Tiền Hựu nói: “Vậy tôi có thể tới xem một chút hay không? Nếu như anh cảm thấy quá phiền thì coi như thôi...”

Hạ Khiêm Nghiêu suy nghĩ một chút, nhíu mày nhìn cô: “Cô thật muốn đi nhìn?”

Tiền Hựu gật đầu: “Tôi rất thích động vật nhỏ!”

Khóe môi Hạ Khiêm Nghiêu nâng lên nụ cười nhạt: “Được rồi. Chỉ là phải chờ tôi chuẩn bị trước một chút, sột soạt.”

Ah, lời này quen tai như thế? Lần trước Tiền Hựu muốn tới công ty Đông Lang, hình như anh cũng nói như vậy, thật sự là kỳ quái, rốt cuộc bọn họ muốn chuẩn bị cái gì?

Tiền Hựu còn nói: “Vậy... Vậy tôi có thể đi cùng Đông Lang không? Dù sao anh ấy là bạn trai tôi, hình như một mình tôi tới nhà đồng nghiệp nam không được tốt lắm.”

Sắc mặt Hạ Khiêm Nghiêu lập tức tối lại: “Không có cửa đâu! Muốn tới chỉ một mình cô, còn lâu tôi mới hoan nghênh con sói đó... Cái người lòng lang dạ sói đó!”

“Anh không cần nói anh ấy như vậy!” Tiền Hựu có chút sốt ruột: “Còn có... anh không được ăn nữa, đó là đồ ăn vặt tôi thích nhất, chỉ còn một túi thôi, anh sắp ăn hết rồi!”

Hạ Khiêm Nghiêu ném túi đồ ăn vặt lại: “Tôi đối tốt với cô như vậy, cô còn so đo một túi đồ ăn vặt với tôi sao? Cái người phụ nữ không có lương tâm!”

Tiền Hựu ủy khuất nói: “Nhưng tôi cực kỳ thích vị đó, anh có thể ăn vị khác mà...”

“...” Hạ Khiêm Nghiêu giận đến xông tới bên cô, Tiền Hựu sợ hết hồn, cho là mình sẽ bị đánh, theo phản xạ nhắm mắt lại, nhưng cuối cùng cũng không cảm thấy cái gì.

Cô hơi hí mắt ra một chút, phát hiện Hạ Khiêm Nghiêu đang nhìn mình chăm chú, đáy mắt có gì đó không thể nói nên lời. Tiền Hựu bị anh nhìn mờ mịt không dứt.

Chốc lát yên tĩnh đi qua, anh ta thở dài, thu hồi tầm mắt: “Được rồi, tôi đi đây.”

Nói xong cũng xoay người đi ra ngoài.

Tiền Hựu vội vàng đuổi theo: “Hạ Khiêm Nghiêu, cảm ơn anh nha.”

“Không có gì.” Anh ta đang ở ngoài cửa bỗng dừng bước lại: “Bị thương phải nghỉ ngơi cho tốt, ngày mai tôi xin nghỉ giúp cô.”

“Không cần!” Tiền Hựu vội vàng nói: “Tôi có thể đi làm bình thường!”

“Đi làm cái gì! Trên bả vai còn bị thương, làm sao cô đi làm được? Trước khi vết thương không có khép lại hoàn toàn, cô đều phải ngây ngốc ở nhà cho tôi!” Hạ Khiêm Nghiêu lại tức giận.

Tiền Hựu đau lòng nói: “Vậy sẽ bị trừ rất nhiều tiền lương... Hơn nữa không chừng quản lý sẽ lại mắng tôi.”

Hạ Khiêm Nghiêu bắt đắc dĩ khoát tay chặn lại: “Những thứ kia cô đều không nên lo lắng, tôi sẽ không để cho cô bị trừ lương, cũng không có người dám mắng cô, nghỉ ngơi thật tốt thôi.”

Cuối cùng Tiền Hựu không thể nhịn được tò mò trong lòng, tiến tới nhìn anh ta: “Hạ Khiêm Nghiêu, chẳng lẽ thật sự là anh có người thân cấp cao ở trong công ty?”

Hạ Khiêm Nghiêu trừng mắt nhìn cô: “Tôi chính là ông chủ! Thật là ngu chết!”

Nói xong, anh ta liền xoay người đi vào thang máy, để lại cho Tiền Hựu một vẻ mặt khinh bỉ.

Tiền Hựu sững sờ ở cửa nhà, tốn mấy phút đồng hồ mới tiêu hóa hết câu nói sau cùng của Hạ Khiêm Nghiêu.

Oa! Hạ Khiêm Nghiêu nói anh ta là ông chủ? Không phải đâu! Anh ta đang nói đùa sao? Không phải anh ta cũng giống như mình làm công trong công ty ư, làm sao lại biến thành ông chủ? Khẳng định anh ta nói giỡn với mình, ừm, nhất định là như vậy!

Tiền Hựu kinh ngạc đóng cửa lại, ôm mèo trở lại phòng khách, cầm một cái khay, đem đồ thức ăn cho mèo ra để nó ăn. Mèo con rất ngoan ngoãn, Tiền Hựu vuốt lông của nó, chợt nhớ tới một vấn đề rất nghiêm trọng, cô còn chưa có hỏi tên con mèo này là gì!

Cô vội vàng gửi tin nhắn cho Hạ Khiêm Nghiêu: “Mèo nhà anh tên gọi là gì?”

Nhưng Hạ Khiêm Nghiêu lại không trả lời, Tiền Hựu đoán anh ta bị mình làm phát giận, cho nên tạm thời không muốn để ý tới mình, liền để điện thoại đi động sang một bên, mà đúng lúc này, chuông cửa chợt bị người nhấn vang lần nữa.

Tiền Hựu cho là Hạ Khiêm Nghiêu trở lại, vội vàng chạy tới mở cửa: “Nó tên là gì anh gửi tin nhắn cho tôi biết là được...”

Nói tới chỗ này lại chợt ngưng lại, bởi vì người đứng ở cửa, là Đông Lang.

Mái tóc ngắn đen nhánh của anh có vẻ rối, trên cằm còn lưu lại một chút râu, cả người long đong mệt mỏi, hơi thở gấp gáp.

Tiền Hựu nghe được anh nói: “Anh thấy tin nhắn của em, liền mua vé máy bay trở lại. Vết thương của em ở chỗ nào? Mau để cho anh...”

Còn chưa có nói xong, cô gái trước mặt liền nhào vào trong ngực anh.

Gần như hai ngày rồi Đông Lang chưa có liên lạc với mình, Tiền Hựu vốn đã sớm chuẩn bị xong một đồng lời chất vấn anh, nhưng khi thấy anh, phần nộ trong lòng không hóa thành uất ức và nhớ nhung, khiến cô không thể nhìn được rơi xuống nước mắt.

“Hu hu hu... Coi như bận rộn công việc, cũng không thể không để ý tới em chứ, hu hu hu... Chẳng lẽ em đáng ghét như vậy sao? Hu hu hu... Anh nói thật với em đi! Có phải anh đang gạt em không, có phải anh ở bên nước ngoài có một cô em xinh đẹp đang còn hơn cả em đang bồi anh không, cho nên anh mới lâu để ý tới em như vậy...”

Thấy cô khóc trong lòng mình, Đông Lang quá sợ hãi, nhất thời luống cuống tay chân: “Anh... anh không có, em đang nói những gì vậy, anh nghe không hiểu. Thật xin lỗi Tiểu Hựu, là anh không tốt, đừng khóc nữa được không?”

Tiền Hựu dùng cánh tay không có bị thương đập lồng ngực anh, đầu vẫn còn cọ tới cọ lui ở trong ngực anh: “Em cứ muốn khóc thì khóc! Hu hu hu, anh chính là đang gạt em, trả lời qua loa như vậy, anh chính là không thích em!”

“Không có, anh vô cùng thích em!” Đông Lang muốn ôm lấy cô, lại sợ đụng phải vết thương trên người cô, hai cái tay có chút tức cười dừng giữa không trung: “Anh thật sự không có tìm cô gái khác, anh không lừa em!”

Tiền Hựu thút thít ngẩng đầu lên: “Vậy tại sao đều không trả lời tin nhắn của em, hu hu, công việc có quan trọng như vậy không?”

“Không phải vậy! Là lúc đó, anh thật sự gặp được vấn đề tương đối khó giải quyết, cho nên mới như vậy.” Đông Lang vừa nói, vừa cẩn thận vươn tay lau nước mắt cho cô: “Anh bảo đảm sau này sẽ không như vậy, coi như gặp phải khó khăn lớn hơn nữa, nhất định trước tiên trả lời cho em được không? Đừng khóc.”

Tiền Hựu dụi dụi con mắt, vươn tay với anh: “Quà tặng đâu?”

Đông Lang sững sờ: “Cái gì... Quà tặng?”

Tiền Hựu nhất thời lại tràn nước mắt: “Hu hu hu, không phải trước khi đi nói sẽ mang quà cho em sao? Anh đều quên tất cả sao? Anh chính là không để em ở trong lòng, chính là không thích em! Cái người bại hoại này!”

“Anh... Anh thật sự gặp phải chuyện rất phiền phức, với lại thấy em nói bị thương, cho nên không có kịp đi mua. Bây giờ anh đi mua tới cho em có được hay không? Em em em không cần khóc...”

“Em mặc kệ, em muốn khóc, hu hu hu...” Thật ra thì không phải Tiền Hựu thật sự muốn quà, chỉ là muốn từ chỗ Đông Lang tìm được một chút quan tâm.

Tay chân Đông Lang luống cuống, nhìn Tiền Hựu khóc đến đỏ tròng mắt, trong lòng cực kỳ nóng nảy, cuối cùng trong đầu không biết làm sao lại xẹt qua một ý niệm, vì vậy anh nâng mặt cô lên, nhẹ nhàng hôn lên môi cô.

Tiếng khóc Tiền Hựu ngưng bật, mấy giọt nước mắt từ khóe mắt chảy xuống, cô thút thít, cuối cùng từ từ nhắm hai mắt lại.

Nhất thời trong đầu thoáng hiện lên rất nhiều ý niệm lung tung: trên cằm anh có râu ria, hôn thật không thoải mái! Đây chính là nụ hôn đầu của mình sao? Không có chút nào lãng mạn, mình cả mặt đều là nước mắt nước mũi! Hu hu, anh cho là chỉ hôn một chút mình sẽ không so đo với anh sao? Nằm mơ! Vọng tưởng!

Nhưng... Nhưng tại sao cả người cũng chóng mặt, thật là muốn ôm chặt anh.

Đợi cô phản ứng lại, thật sự đã nhẹ nhàng ôm lấy anh.

Đông Lang lo lắng vết thương của Tiền Hựu, phát hiện cô ngừng khóc liền buông cô ra, xoa xoa đầu của cô, nhẹ nhàng nói: “Mặc kệ em có tức giận cỡ nào, trước hết để cho anh nhìn vết thương của em một chút? Anh rất lo lắng cho em. Chờ em không sao, em muốn mắng anh đánh anh thế nào cũng được.”

Tiền Hựu hít mũi một cái, cũng không nói chuyện, chỉ là xoay người đi tới bên ghế sa lon ngồi xuống, chỉ chỉ bằng gạc trên cổ mình.

Đông Lang đang muốn đi tới, bên chân chợt nhảy ra một bóng dáng màu trắng, hung ác đối “Meo meo” một tiếng với anh, móng vuốt liền nhắm vào anh mà cào.

Đông Lang không biến sắc lui về phía sau một bước, cũng không có bị cào được, anh khẽ cau mày, nhìn chằm chằm con mèo nhỏ xù lông trên sàn nhà kia, nhỏ giọng nói: “Con mèo này là ở đâu tới?”

Con giận Tiền Hựu còn chưa tan, bĩu môi nói: “Chuyện này nói có chút phức tạp, rốt cuộc anh có muốn xem vết thương không!”

“Có có!” Đông Lang vội vàng vòng qua con mèo có địch ý kia, đi tới ngồi sau lưng cô, thật ra thì căn bản không mở bằng gạc, anh cũng có thể ngủi thấy

được hơi thở của tên chết tiệt kia trên vết thương. Anh cẩn thận vạch bằng gạc ra, chỉ thấy một đường cào thật dài từ cổ Tiền Hựu lan đến phía sau lưng cô, mặc dù bây giờ đã kết vảy, nhưng khi nhìn lên vẫn thấy rất là đáng sợ.

Tiền Hựu thấy anh không nói lời nào, lại không khỏi lo lắng: “Có phải... Rất xấu hay không? Có phải về sau sẽ lưu sẹo... Anh sẽ ghét bỏ em sao... Hu hu hu...”

Đông Lang khò sở nhắm mắt lại, cẩn thận ôm cô vào trong ngực: “Làm sao có thể. Anh... Anh chỉ rất tự trách, không thể bảo vệ em thật tốt, thật sự xin lỗi.”

Tiền Hựu nghe giọng nói anh thật sự giống như hết sức hối hận, nhất thời mềm lòng, nhẹ nhàng nắm lấy tay anh: “Cái này... Cái này không thể trách anh nha, là trong rừng có dã thú mới có thể như vậy. Anh không cần nói như vậy.”

Đông Lang càng ôm cô càng chặt, nhưng trong lòng hiểu dĩ nhiên tất cả là phải trách anh. Rõ ràng vết thương trên người cô đến từ người sói, hơn nữa còn là cái tên luôn tìm mình gây phiền toái! Nếu như anh sớm nghĩ tới tên kia có thể thừa dịp mà mình biến thân đến gây phiền cho Tiền Hựu, có lẽ cô sẽ không chịu tổn thương nặng vậy rồi.

Anh tựa cằm lên trên vai cô, giọng nói rất nhẹ cũng rất có lực: “Anh cam đoan với em, tuyệt đối về sau sẽ không để cho chuyện như vậy xảy ra trên người em nữa.”

Tiền Hựu cùng dựa vào đầu anh, nói: “Không có gì... bị thương cũng không phải rất nghiêm trọng, hơn nữa em còn cứu mèo! Em... Thật ra thì em lo lắng hơn là sẽ lưu lại sẹo, ô ô hu hu hu.”

“Sẽ không lưu lại sẹo.” Đông Lang nắm chặt tay cô, không biến sắc mà tự thân chậm rãi vận năng lượng vào thân thể cô, điều này có thể nhanh chóng khép lại vết thương bởi vì móng vuốt của sói tạo thành.

Tiền Hựu hừ hừ nói: “Anh nói không có thì không có sao. Hừ! Hai ngày nay đều không để ý tới em, còn không mang cho quà tặng cho em, em còn đang tức giận!”

Đông Lang khẩn trương: “Vậy anh nên làm cái gì? Em nói đi, anh lập tức đi làm.”

Tiền Hựu chỉ chỉ mặt của mình, có chút đỏ mặt nói: “Hôn em một cái liền tha thứ cho anh.”

“Cái gì?” Giọng của cô hơi nhỏ chút, Đông Lang không có nghe rõ.

Tiền Hựu giận đến xoay người đánh anh: “Em muốn anh hôn lại em một cái!”

Đông Lang sững sờ, đáy mắt trào lên một hồi dịu dàng, nhẹ nhàng nâng mặt đang muốn hôn cô, bên cạnh liền thoáng qua một bóng trắng “Meo meo”, “Xẹt” một tiếng khiến trên mặt anh bị vết thương lớn.

Đông Lang: “...”